

Ivan Šaško
pomoćni biskup zagrebački
Uvodni nagovor
u službi Riječi prigodom kićenja bora
ispred zagrebačke prvostolnice
Utorak, 22. prosinca 2015. u 18.45 sati

Dragi mladi, draga braćo i sestre!

Svake je godine važno naglasiti neobičnu ljepotu ovoga bora ispred naše katedrale. Dok su drugi borovi na ulicama okićeni, on djeluje neobično. I pobuđuje pitanja. Ali baš on, koji može izgledati siromašan zbog svoje duge neokićenosti nosi sa sobom najljepši nakit – smisao došašća i smisao čekanja; daje vrijednost vremenu, pripremanju i čeka nas, vjernike dok se pripremamo za slavlje dolaska Onoga za kojim čeznemo i komu se radujemo.

I sada ovaj bor ima najveću pažnju i brižnost. Ima puno sjajnih borova u Zagrebu, puno je buke oko njih, ali niti jedan nije oko sebe okupio ljepotu ovakvoga zajedništva, molitve i pjesme.

Ove je godine i njegovo mjesto još znakovitije. Nalazi se ispod kipa Marije, Božje izabranice. Ona širi svoje ruke i razgrće plašt koji je slika zaštite ljudskoga roda. Ona nas upućuje prema portalu naše katedrale, prema *Vratima milosrđa* u ovoj Svetoj godini. Ona je Majka milosrđa, odjevena u svjetlo, raskriljena plašta nad svojom zagrebačkom Crkvom.

Prolazeći ovih dana sa smiješkom pokraj bora zaokupila me ta slika povezanosti Marijina plašta i kićenja bora. Istina je da je bor spomen na ono drvo s kojega je čovjek uzeo plodove razdora i udaljavanja od Boga, da bi Krist na drvu Križa donio nove plodove, kojima čovjeka vraća u zajedništvo sa sobom, dopušta mu živjeti radost i daje mu hranu vječnosti.

Osim toga, stavljanje nakita i svjetla na bor nalik je stavljanju plašta. Ta mi se slika urezala u srce – slika plašta; i povela me do punine značenja u ovoj Godini milosrđa.

Znamo koliko je, osobito u starini, bio važan plašt. On je štitio od hladnoće, vjetrova i magle, ali je bio također znak otmjenosti i elegancije. Ponekad je stavljan iz potrebe, a ponekad samo da bi označio nečije dostojanstvo.

Plasť su nosili plemići, uglednici, dužnosnici i vojnici, ali i redovnici i hodočasnici; pod plasť su se sklanjali siromasi i prosjaci. I baš je ta vrsta plasťa nazvana *plasťem milosrđa*.

Moglo bi se reći da plasť prihvaća, štiti, pokriva, pruža sigurnost. Nisu li to riječi kojima opisujemo milosrđe? Plasťem se pokriva uplakano lice; njime se upijaju kapi znoja; ispod njega ostaje šapat molitava. *Plasť milosrđa* treba svakomu čovjeku.

Zato je ta slika važna, jer smo pod Božjim plasťem: prihvaćeni od Boga, zaštićeni, na sigurnome, kao slabašna stvorenja i kao ljubljena Božja djeca. Razmatrajući sliku plasťa, misao se upućuje na sliku šatora u koji je Mojsije postavio kovčeg saveza, Škrinju Božje ljubavi. To je Boravište Božje prisutnosti dobilo svoju puninu u Isusu Kristu koji se utjelovio, koji se ušatorio među nama. U njemu se na konačan način očitovala Božja slava, to jest njegova stvarateljska snaga, njegova radosna prisutnost, njegova milosrdna dobrot.

Plasť koji pokriva ljudsko tijelo nalik je domu koji prima ljude, daje im sigurnost, otkriva ljepotu dara bližnjega, ljepotu osjećaja, povezanosti obitelji i prijateljstava.

Braćo i sestre, u Svetoj godini milosrđa slika svjetlosnoga plasťa i ukrasa na borovima u crkvama i u domovima treba biti slika milosrđa, a ne isprazne taštine. Neka budi u nama osjećaje čuvanja vrijednosti, dobra, plemenitosti i nesebičnosti, da ne padnemo u ravnodušnost ili da previdimo ljepotu Božje prisutnosti i blizine svojih bližnjih.

Gledajući ovaj bor koji uljepšavamo ukrasima neka se u nama trajno rađa čežnja za preobraženim srcem koje želi biti nalik milosrđu nebeskoga Oca. U krštenju smo odjeveni odjećom svjetla po Duhu Svetome koji nas je preporodio da budemo nova stvorenja u Kristu. Znamo da je to snaga koja stvara novu ljudskost; znamo da je ona sposobna obnavljati našu Crkvu, naše društvo i domovinu.

Staviti plasť milosrđa znači – kako piše apostol Pavao – zaodjenuti se, „(kao izabranici Božji, sveti i ljubljeni,) u milosrdno srce, dobrotivost, poniznost, blagost, strpljivost“ i podnositi jedni druge praštajući“ (*Kol 3, 12-13*).

U ovome boru koji naviješta i slavi Kristovo rođenje možemo vidjeti Isusov plasť koji je htjela dodirnuti bolesna žena, samo njegov rub, vjerujući da će ozdraviti; možemo vidjeti plasť koji je prorok Ilija bacio na Elizeja, kako bi mu prenio dar

proroštva, dar Božjega poziva; možemo vidjeti sv. Martina kako polovinom svoga plašta zaogrće gologa siromaha, jer je to slika najmanjih za koje Isus kaže: *bijah gol i zaogrnušte me* (usp. Mt, 25, 36.40); možemo vidjeti plašt sv. Roka kojim je prekrivao rane gubavaca...

No, ne zaboravimo nebesku Majku zaogrnutu Suncem.

Ispod njezina plašta nalaze se naši životi i naša Crkva.

Drago mi je da smo se okupili pokraj ovoga bora kojemu se radujemo, jer se radujemo svojim bližnjima. Neka skromni nakiti koje nose naši mladi, budu slika naše molitve i naše brizi; naše radosti koju nam Bog ulijeva u srce svojim prihvaćanjem i milosrđem.

U molitvama su nam svi domovi, osobito najskromiji i iskušavani bijedom, bolešću, samoćom. Ovo je najviše njihov bor. Drago mi je da su među nama hrvatski branitelji, ratni vojni invalidi iz šatora u Savskoj ulici, šatora koji je slika muka, ali i velikodušnosti naše Hrvatske, šatora prisutnosti žrtve s jedne strane i neosjetljivosti s druge strane.

Braćo i sestre, kitimo bor, jer nam je Bog okitio dušu milošću.

U toj radosti, poslušajmo navještaj Božje riječi koju želimo usvojiti i živjeti, kako bismo bili dostojni nositelji plašta milosrđa.